

Heima að heiman

Helga Guðmundsdóttir

nýrnalæknir í Osló

UXHEUD@ous-hf.no

Fyrir nær aldarfjórðingi fluttum við fjölskyldan til Osló í sérnám, full eftirvæntingar og staðráðin í að leggja hart að okkur í námi, starfi og leik.

Hér hefur lífið verið gott og árin hafa fokið áfram og það var eiginlega ekki fyrr en ég settist niður til að skrifa þessa grein að ég gerði mér grein fyrir að ég er næstum búin að búa hér jafn lengi og á Íslandi! Svo hvar er heima og hvar er að heiman?

Ég starfa sem nýrnalæknir á Ullevål-sjúkrahúsi sem er með stærstu háskóla-sjúkrahúsum á Norðurlöndunum. Hér er alltaf nóg að gera, oft of mikið að gera en ég minnst þess ekki að hafa leiðst í vinnunni einn einasta dag. Hér lenda þyrlurnar oft á dag, maður dáist að bráðamóttökunni og öllu því sem hægt er að bjarga þar, nýtur þess að hlusta á smit-sjúkdómalæknana sem virðast allir hafa upplifað frumskóga Afríku, skemmtir sér yfir bæklunarlæknunum sem skilja hvorki upp né niður í nýrnastarfsemi og brosir í kampinn yfir hjartalæknunum sem virðast allir hlaupa maraþon og sagan segir að þegar þeir borða hér hádegismat megi ekki opna gluggann því vindurinn geti blásið burt fitusnaudu ostsneiðinni af hrökkbrauðinu. Og svo eru það auðvitað nýrnalæknarnir sem eru eins og

nýrnalæknar flestir alveg stórskemmtilegir. Ullevål verður samt aldrei eins og heima þar sem maður fer í matsalinn á Landspítalanum og líður eins og maður sé á reunion, þekkir alla!

Ég hef líka reynt að láta gott af mér leiða hér í borginni og er í sjálfboðavinnu fyrir Rauða krossinn á heilsugæslu fyrir réttindalaus flóttamenn. Þetta eru oft svona „Helga gerir hluti sem hún ekki kann“-kvöld og þá er gott að eiga góða kollega. Og mikið er manni hollt að vera minntur á það reglulega hvað maður er heppinn að hafa fæðst á Íslandi.

En lífið hér hefur ekki bara verið vinna. Við höfum líka leikið okkur mikið! Osló er stórborg en samt ekki svo stór og hér er stutt út í skóg og til hafs og til fjalla. Hér er oft mikill snjór og vetrarstillur og við elskum að fara á skíði. Svígskiðin eru í uppáhaldi og það var mikið hlegið þegar dóttir mín sagði við bróður sinn þar sem þau sátu í skíðalyftunni og horfðu niður á fjölskyldu á gönguskíðum: „hei sjáðu, aumingja þessir krakkar, þau þurfa að labba á skíðunum sínum“. En síðan er nú öll fjölskyldan algjörlega búin að taka gönguskíðin í sátt. En bara svo það sé sagt, Norðmenn ganga sko ekkert á sínum gönguskíðum, þeir hlaupa eða alla vega

renna og oft langt og lengi enda heita gönguskíði „langrennski“ hér. Og þó það sé nú ekki satt að allir Norðmenn séu „fóðt med ski på bena“ þá er það nú ekki langt frá sannleikanum og gönguskíði eru staðalútbúnaður í leikskólunum. Það er mjög gaman að sjá að gönguskíðin eru greinilega komin í tísku á Íslandi og þá eru bara allt í einu allir á gönguskíðum og námskeiðin fyllast á augabragði og meira segja ég kom frá Noregi til að fara á gönguskíðanámskeið. Það fannst fólkinu hér stórskrýtið. Mér fannst það mjög gaman og allt í einu var að heiman komið heim eða hvernig var þetta aftur?

Er maður einhvern tíma búinn að búa svo lengi í útlöndum að að heiman verður heima? Mér finnst vöffur með brunost dásamlegar, segi „uffameg“ og „herregud“, er orðin stundvís og veit að „koselig“ er hluti af tilgangi lífins. Ég hef aldrei upplifað gula viðvörun, skil ekki helminginn af gríninu í áramótaskaupinu, er ekki vegan og hef ekki þurft að hlýða Víði! Er ég þá meira norsk en íslensk? Við því er bara eitt svar; nei! Heima er ennþá heima. Kannski það sé kominn tími til að snúa heim?